

JUMALAN IHMETÖITÄ

Aluksi

Herra on ihmeellinen, ihmeelliset ovat hänen tiensä ja tekonsa. Ihmeellinen on hänen luomistyönsä: näkymätön ja näkyvä maailma. Huikaisevan suuri on se Jumalan ihmeteko, kun hän on Pojassaan antanut meille, jotka uskomme, iankaikkisen elämän armolahjan. Ihmeellinen on Jeesuksen sovitus-työ ristillä syntiemme tähden ja hänen ylösnousemuksensa meidän vanhurskauttamisemme tähden.

Tässä seuraavassa tiivistelmässä puhutaan erään ihmisen, itsessään tomua ja tuhkaa, kokemia ihmeitä Jumalan työtoverina. Jo ennenkin olen kirjoittanut Jumalan ihmeellisistä töistä kirjassani KAKSI PERINTÖÄ ja joissakin muissa kirjoituksissa ja puheissa. Lainaan muutamia niistä kohtia noista. Kokoan seuraavassa vielä kerran koosteeksi niitä Herran ihmetekoja jotka hän on elämässäni tehnyt. Näinhän Raamattukin kehottaa tekemään. ”*Sinä olet suuri ja teet ihmetekoja, sinä yksin olet Jumala*” (Ps. 86:10). ”*Herra, minun Jumalani, suuret ovat sinun ihmetekosi ja sinun aivoituksesi meitä kohtaan. Ei ole ketään sinun vertaistasi. Niitä minä tahdon julistaa, niistä puhua, niitten paljous on suurempi, kuin luetella taidan.*” (Ps. 40:6). Toivon näiden rivien rohkaisevan sinuakin ja näkemään Elävän Jumalan kaikessa elämässäsi.

En kirjoita kaikkea koettua uudelleen. Kirjoitan niistä, jotka ovat jääneet muistiini, kaikkea ei ole kirjattu edes ylös. Toivon että ne lukijani jotka ovat osan näistä tapahtumista lukeneet tai kuulleet, sallisivat näistä tässä uudelleen kertoa. Osa on uudempaa muistitietoa.

Se mitä nyt kirjoitan, ei ole aina ajallisesti järjestyksessä. Näistä kertomuksista en yritäkään rakentaa kronologista kokoelmaa.

Mukana olleiden ihmisten nimiä en tässä mainitse. Poikkeuksen tekee vain vaimoni ja tyttäreni nimet.

Alkutaivalta

Kasteessa sain nimekseni Veli Johannes. Äidin raskausaikana oli hänelle unessa annettu tämä nimi. Nimi kai kertoi jo silloin sitä tehtävästä jonka sain sitten aikanaan Herralta. Muuta lapsuuden ja nuoruuden ajoista en nyt tässä kerro. Tämä ei ole siis kokoelämäkertaa.

Uskoontuloni oli minulle ihanimpia asioita joita olen saanut kokea. Kun olin eräässä hengellisessä tilaisuudessa ottanut vastaan Jeesuksen Kristuksen, kaikki muuttui. Palasin tuona iltana kokouspaikalta autolleni. Mitään ihmeellistä ei kokouksessa ollut tapahtunut.

Mutta yhtäkkiä alkoivat tapahtumat vyöryä! Jokin rävähti kuin salama. Kirkas valo leimahti yhtäkkiä ympärilläni, ja jouduin johonkin ilmestykseen. Mitä tämä on? Ei ollut ennen sattunut! Olinko näkyjen maailmassa! Mitä tapahtuu? Jouduin johonkin outoon. Missä olen? Näin näyssä, että istuin yksin vankisellissä. Katselin ihmeissäni ympärilleni. Mitenkä minä täällä olin? Mikä se tämä paikka on? Kuulin jonkun sanovan, että olin ollut täällä jo monta vuosikymmentä. Sitten katseeni kohdistui avoimena olevaan sellin oveen. Katselin sitä ihmeissäni ja astun varovasti ovelle ja siitä ulos. Vankeja oli vartijoiden seurassa. Käytävän ulko-ovi oli auki. Tulin piha-alueelle, jossa muut vangit pelailivat joitain pelejä. Huomasin yllättäen, että myös ympärismuurin ovi oli sepposen selällä. Muut vangit eivät näyttäneet huomaavan sitä. Vartijat eivät kiinnittäneet minuun minkäänlaista huomiota, aivan kuin he eivät näkisikään minua. Varovasti astuin vankilan muurin ovelle ja ulos. Olin nyt ulkona... Hurja vapauden tunne tulvahti samassa sisimpääni. Käsittämätöntä! Kaikki kahleet lennähtivät siinä samassa päältäni kuin valjaat hevosen selästä. Vuosikymmenten rautavanteet singahtelivat ympäriltäni kolahtaen ja olivat tipotiessä. Valtava riemu valtasi sydäneläni. En ollut

koskaan aiemmin kokenut tällaista, enkä sen jälkeen! Uskontokahleetko ne siinä kai singahtivat taivaan tuuliin, vai mitä helvettiperäisiä siteitä ne lie olleet? Mutta nyt: MINÄ OLIN VAPAA! "Minun maljani on ylitsevuotavainen", lauloi kerran kuningas David. Tätäkö hän tarkoitti? Juuri tätähän hän tarkoitti!

Lähdin kotimatalle. Mutta auton kojelaudan punainen merkkivalo syttyi kohta ja tiesin jonkin olevan vialla. Pehmeä, lämmin ja sydämellinen ääni sanoi: "Tuulettajan hihna se siinä vain lennähti pois päältä. Sepelinpala sen sai aikaan. Kyllä sinä hallitset tilanteen." Että piti olla lämminhenkinen puhuja! Voi ihmeitten ihme: sehän oli minun Herrani ja minun Jumalani ääni!

Siitä alkoi matka Herran seurassa. Alkuvaiheessa oli heti ongelmia. Lapsuuden lakihenkinen uskontoympäristö oli jättänyt minuun paljon vammoja. Kaikki muistot eivät heti jättäneet minua. Oli vielä monta taistelua hengellistä orjuutta vastaan ja kaikkea entistä vastaan. Oli vihollisiksi muodostuneita ihmisiä vastaan kamppailua.

Suuri Jumalan ihme oli se, että olin saanut Etelä-Pohjanmaalta mummon rukoilemaan sieluni pelastusta. Hän teki tätä työtä, Herralta saatua, kaksitoista vuotta. Sitten oli valmis ottamaan vastaan pelastuksen lahjan. Kuinka iloinen hän olikaan saatuaan nähdä rukouskohteensa edessään myöhemmin. Hän kaappasi minut syliinsä ja sanoi: "Minä olen sinun äitisi. Minä sinut synnytin. Se oli elämäni vaikein synnytys".

Kohta myöhemmin minun oli mentävä tämän saman mummon hätään mukaan. Sisareni soitti ja kertoi rukoilija-mummollani olevan suuri hengellinen hätä, eikä hän itse voinut näin vaikeassa asiassa auttaa. Olin saanut aiemmin Herralta kehotuksen selvittää kuka oli Raamatussa mainittu Melkisedek. Nyt tätä tietoa tarvittiin. Lähdin. Perillä mummo sanoi olevansa suuressa ahdistuksessa. Hän oli Raamatusta löytänyt henkilön, Melkisedekin. Mutta kuka hän oli? Sielunvihollinen oli kohta hyökännyt. "Mummorukka, luuletko pääseväsi taivaaseen, vaikka et tunne edes Melkisedekiä", oli vihollinen sanonut. "Mitä minä nyt teen", hän kyseli minulta. Mutta nyt ei ollut apu kaukana – Herran avulla se tuli. Selitin hänelle tuon salaperäisen papin ja kuninkaan olemusta. Mitä Raamattu kertoi tuosta miehestä?: *"Tämä Melkisedek oli Salemin kuningas ja Korkeimman Jumalan pappi. Kun Abraham oli paluumatkalla lyötyään kuninkaat, Melkisedek tuli häntä vastaan ja siunasi hänet, ja Abraham antoi hänelle kymmenykset kaikesta saaliistaan. Hän on ensinnäkin "vanhurskauden kuningas", mitä hänen nimensä merkitsee, ja lisäksi Salemin kuningas eli "rauhan kuningas". Hänellä ei ole isää, ei äitiä eikä sukuluetteloa, hänen elinpäivillään ei ole alkua eikä loppua. Hänet on kuvattu Jumalan Pojan kaltaiseksi, ja hän pysyy pappina ainaisesti... Edellisessä tapauksessa kymmenyksiä keräsivät kuolevaiset ihmiset, jälkimmäisessä kymmenykset otti mies, joka kirjoitusten todistuksen mukaan elää aina."* (Hepr. 7:1–3,10). Muuallakin tästä miehestä puhutaan. Kerroin Melkisedekistä kaiken minkä tiesin. Kohta suuri helpotus palasi jo 90-vuotiaan mummon olemukseen. Sanoin vielä että ei meidän tarvitse tuntea Melkisedekiä. Riittää kun tunnemme hänen esikuvansa, Kristuksen. Sinua on, ystävä, petetty. Nyt mummo todella heräsi. "Minua petettiin!", hän itsekin huomasi. Rauha palasi mummon olemukseen. Vihollinen olisi halunnut eksyttää tuon uskollisen rukoilijan vielä aivan kalkkiviivoilla.

Uskoontulon jälkeen sain vielä toisenkin eteläpohjalaisen naisen avukseni, nyt rippiaidikseni. Hän piti minua pystyssä monia vuosia, kun omat jalat eivät vielä kantaneet. Kiitos olkoon sinulle Herra näistä uskollisista naisista!

Herra antoi minulle sitten tehtäväksi Raamatun opiskelun. Hän sanoi: ”Minun sanani opettajan on oltava väkevä Raamatun tuntemisessa. Tätä opiskelua kesti yli kaksi vuotta. Sitten tuli mukaan paljon muuta hengellistä kirjallisuutta.

Sain tulevaan tehtävääni erilaisia armolahjoja. Tärkein on opettamisen armolahja. Myös profeetoimisen lahjaa saan käyttää aina kun Herra haluaa sillä tavoin puhua välitykselläni. Henkien erottamisen lahjaa tarvitsen myös opettaessani ja auttaessani hätään joutuneita.

Kristillisyyden muodossa jossa olin elänyt, ei tunnettu sellaista käsitettä kuin uskoontulo tai uudestisyntyminen uskosta. Sen oli heidän mielestään jotakin ihmistekoista ja tietenkin hyvin vaarallista. Siksi he ihmettelivät minun varmuuttani pelastuksen asiassa. Sairastuin vaikeasti heidän ilma-
piirissään - ja myös vaimoni. Olin liian lapsi Kristuksessa kestäämään vainoa ja häpäisyä. Sain Herralta kuitenkin lohdutusta. Hän kehotti lukemaan Raamatusta Jesajan kirjan kohdan, jonka hän neuvoi omistamaan henkilökohtaisesti. Sana kuuluu näin: ”*Sinut vahvistetaan vanhurskaudella; sinä olet oleva kaukana väkivallasta, sillä ei sinulla ole pelkäämistä, ja kaukana hävityksestä, sillä ei se sinua lähesty. Jos sinun kimppuusi karataan, ei se ole minusta; joka kimppuusi karkaa, se eteesi kaatuu. Katso, minä olen luonut sepän, joka lietsoo hiilivalkeata ja kuonnuttaa aseiden käytäntöön; mutta minä olen myös luonut tuhontuottajan hävittämään sen. Jokainen ase, joka valmistetaan sinun varallesi, on oleva tehoton; ja jokaisen kielen, joka nousee käymään sinun kanssasi oikeutta, sinä osoitat vääräksi. Tämä on Herran palvelijain perintöosa, tämä heidän vanhurskautensa, minulta saatu, sanoo Herra.*” (Jes. 54: 14–17). Näillä sanoilla sain todella vahvistusta vaikeina aikoina. Mutta edes myöhemminkään ei luentoihini ole kohdistunut turhia arvosteluja eikä hyökkäyksiä. Sain vielä toisenkin lohduttavan sanan. ”*...kuka on rankaisematta satuttanut kätensä Herran voidehtuun?*” (1. Sam. 26:9). Olin siis Herran suojelussa. Ne nuo alkuajan hyökkäilijät ovat jo kuolleet.

Olin ajatellut että löytäisin sellaisen hengellisen yhteisön joka voisi olla uusi hengellinen kotini. Vanhasta lapsuudenliikkeestäni minut oli heitetty ulos. Minut oli pantu myös puhe- ja opetuskieltoon tuossa liikkeessä. Mutta en löytänyt toista liikettä. Herralla oli toiset suunnitelmat. Kävelin kerran olohuoneessamme edestakaisin ja huusin Herraa avuksi hätääni. Näin joka puolella kuin tiheää koivikkoa, läpipääsemätöntä. Tietä ei näkynyt. Olin juuttunut puiden sekaan. Siinä huutaessani ymmärsin yhtäkkiä Herran tulleen lähelleni. Hän sanoi minulle nöyrästi: ”Veli, voisitko sinä uskoa minuun?” Siinä se oli, yksin Jeesus ja kaikki oli kunnossa ja orjuus oli poissa. Koivumetsä lako-
si maahan ja kapea polku oli nyt taas näkyvillä edessäni. Miten suuri helpotus se olikaan!

Kun rasiitteenani olivat koko ajan vainoojani, pilkantekijät ja alistajat tarvitsin tähänkin asiaan apua. Oli vaikea antaa anteeksikin. Eräs viisas ystäväteologi neuvo minua ja tein niin kuin hän opasti. Tein tikku-ukon jokaisesta alistajastani. Laitoin ne laatikkoon ja hautasin maahan. Julistin heille synnit anteeksi ja luin heille vielä Herran siunauksen. Veisasin jonkun virren. Sain levon tässä asiassa. Olin lukenut Jeesuksen opetuksen velallisesta jolle isäntä oli antanut velan anteeksi mutta hän ei vuorostaan tehnyt tätä hänen velallisille. Tämä mies jouti vankilaan loppuelämäkseen. Siinä oli nyt Jeesuksen opetus juuri minulle: ”*Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.*” (Matt. 18:35). Tämä asiakin oli opittava. Ja Jumalan rauha palasi sisimpääni.

Eräs herännäisnainen pyysi minua aloittamaan raamattupiirin. Kun ihmettelin miksi minun, vastasyntyneen, pitäisi aloittaa näin haastava työ, hän vastasi: ”Koska meitä, herännäisihmisiä, ei kukaan opeta”. Alkoi raamattupiirityö. Se aika oli vaikeuksien keskelläkin hedelmällistä. Oli paljon

ihmisiä mukana, oli eri lähtökohdista, eri liikkeistä. Keräsimme myös varoja lähetystyölle ja lähetimme avustuksia muun muassa Namibiaan ja joillekin köyhille perheille Suomessa. ”Kauneimmat joululaulut” -tilaisuudet kokosivat monen joulun alla kirkontäyden kansaa. Kirkkoiltoja oli helppo järjestää koska seurakunnan kanttorikin oli aina mukanaamme Herran työssä. Ihmeellistä aikaa se oli.

Ohjeita tulevaan

Kerron seuraavassa tapauksesta, jossa Jumala konkreettisesti ilmoitti minulle tahtonsa.

Eräänä iltana rukoilin taas apua kauan jatkuneeseen vaivaani, pitkään kestäneeseen ahdistukseeni, voimattomuuteeni ja sairauksiini. Huokailin tuttua huokailuani. Kuinka kauan vielä, Herra? Milloin vastaat ja saan avun tähän ongelmaani? Olin niin uupunut jo tähän huokailuunikin. Voi minua! Milloin autat, Herra?

Vaimoni istui toisessa huoneessa lukien Raamattua. Kun menin hänen luokseen, hän kysyi: ”Mitä sinä, Veli, tarkoitat tällä Sanalla? Olitko laittanut Raamattusi minun pöydälleni? Mitä tarkoitat tällä raamatunkohdalla, joka tässä on nyt auki Jeremian kirjan luvun 45 kohdalta. Mitä sinä haluat, Veli, tällä kertoa?” hän jatkoi ihmetellen kyselyään. Nyt minäkin ihmettelin. En minä ole sitä pöydällesi laittanut. Juuri äsken se oli olohuoneen pöydällä ja kiinni. En ole siltä kohdalta edes viimeaikoina Raamattua lukenut. Mitä siinä lukee?

Vaimoni alkoi lukea. Hän luki luvun kerran ja katseli kysyvästi minua. Pyysin lukemaan uudelleen. Sana kuului näin: ”Sana, jonka profeetta Jeremia puhui Baarukille, Neerian pojalle, kun tämä kirjoitti nämä sanat kirjaan Jeremian suusta Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, neljäntenä hallitusvuotena; se kuului: ”Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, sinusta, Baaruk: Sinä sanot: 'Voi minua! Sillä Herra on antanut minulle murhetta kipuni lisäksi; minä olen uupunut huokaamisestani enkä lepoa löydä.' Sano hänelle näin: Näin sanoo Herra: Katso, minkä olen rakentanut, sen minä hajotan, ja minkä olen istuttanut, sen minä revin irti; ja tämä kohtaa koko maata. Sinä pyydät itsellesi suuria! Älä pyydä; sillä katso, minä tuotan onnettomuuden kaikelle lihalle, sanoo Herra. Mutta sinulle minä annan henkesi saaliiksi, mihin paikkaan sinä menetkin.”

Mutta juuri noita samoja sanojahan käytin äsken rukouskampailussani! Ja Herra vastasi minulle lähes samoilla sanoilla ja näin ihmeellisellä tavalla, oman sanansa kautta. Minä olin siis samanlaisessa asemassa kuin aikoinaan tuo Jeremian kirjuri, Baaruk. Tämä oli käsittämätöntä. Tämänhän tarkoitti sitä, että Jumala todella kuuli huokailuni ja neuvoi nyt minua. Aluksi sanoma kuulosti pahalta, suorastaan uhkaavalta. Mutta sitten ymmärsin siinä myös lupauksen sanan. Henkeni saisin säilyttää kaikissa vaiheissani. Ymmärsin niin, että tässä kohdin muutoin pyyntörukoukseni eivät tuottaisi tulosta. En saisi huokailuuni toivomaani vastausta. Kovat kokemukset ja kova koulu jatkuivat edelleen. Kaiken tarkoituksena olisi saada minun vanha luontoni, lihani, nujerretuksi ja suostumaan kuolemaan sille. Myöhemmin Herra sanoi vielä, että hän on antanut minulle raskaan elämän sillä vaikeita ja vaativia tehtäviä on tulossa.

Pimeä huone

Eräänä yönä minut herätettiin ja sanottiin: ”Seuraa kaksi vuotta pimeää huonetta”. En ymmärtänyt. Kahden vuorokauden kuluttua ymmärsin. Olin ollut viimeiset kaksikymmentä vuotta ammattiopiston lehtorina. Vaikeiden sairauksien kanssa taistellessa nuo vuodet olivat olleet hyvin raskaita. Olin sairastanut jo kymmenen vuotta vaikeaa suolistotulehdusta. Sekin kulutti voimiani. Vihdoin voimani loppuivat. Fyysinen ja henkinen maailmani romahti. Se vain alkoi eräänä päivänä työssä. Oli ajettava kiireesti kotiin ja lääkäriin. Kaksi pimeää vuotta oli alkanut. Asiantuntijalääkäri sanoi että voisinko orientautua siihen ajatukseen, etten enää koskaan paranisi. Sanoin lääkärille että minä paranen. Tämä vaihe kestää kaksi vuotta.

Kaikki tuo pimeään huoneen aika alkoi suurilla ahdistustiloilla. Ihminen vain itkee niiden kourissa. Tuntuu että kaikki toivokin on mennyt. Syvä masennuskin tuli tautivuoteelle. Kun hieman olin toipunut, ajattelin että voisinko tehdä jotakin Herralle täältä sängyn pohjalta, hän vastasi pian. Rukoilin kyllä aina kun siihen kykenin, mutta nyt tuli uusi rukoustyö. Herra antoi minulle viiden tuntemani miehen nimet, joiden puolesta oli rukoiltava. Ajattelin ensin että nuo miehet parantuisivat sairauksistaan. Mutta ei, he kuolivat yksi toisensa jälkeen. Juuri siksi he tarvitsivat esirukoilijaa.

Näistä kahdesta vuodesta en halua puhua tässä enempää. Ne olivat todella pimeitä vuosia. Mutta nuo kaksi vuotta kuuluivat ja menin jälleen asiantuntijalääkärille. Hän suorastaan järkyttyi. ”Oletko sinä parantunut”, hän ensimmäiseksi kysyi. ”Etkö muista? sanoinhan että kaksi vuotta.” Ei hän ollut ennen moista kokenut. Myöhemmin hän kysyi vaimoltani, työtoveriltaan: ”Onko se sinun miehesi jonkinlainen profeetta”. ”On se. Se on sellainen pikkuprofeettoihin lukeutuva”, vaimo oli vastannut. Jouduin ehkä käymään läpi tämän kaiken koska olin työssäni rukoillut että Herra ottaisi minut koikaikaiseen työhönsä. Tämä kaksi vuotta oli kai koetusta, olisinko valmis hänen työhönsä.

Kirjailijana

Sairausvuosien jälkeen tuli halu kirjoittaa. Olin jo toki vuosia kirjoittanut paikallislehteen hengellisiä kirjoituksia. Niistä osa on myös ”Sanavelissä”. Aloin kirjoittaa nyt jonkinlaista raamattupiiriopasta. Veljenpoika lainasi tietokoetta. Minulla ei vielä sitä tuolloin ollut. Ei kauan mennytkään kun kuusitoista lukua oli tehty. Nuo luvutkin ovat nyt Sanavelin raamattuluennossa. Luennoin niitä myös Sievin kirkossa, Karkun kristillisellä kansanopistolla ja Kellon kartanossa.

Sitten alkoi suuri työ. Kirjoitin kaksi hengellistä romaania: HERRAN TULET ja KAKSI PERINTÖÄ. Sekin työ oli täynnä ihmeitä. Kun tekstit olivat valmiita, rukoilin että joku tarkistaisi ne ja antaisi ohjeita. Tiesin kirjoitusten olevan aika raakileita. Mutta sitten Jyväskylän yliopistossa työtään tehnyt filosofian tohtori soitti yllättäen. Hän oli saanut vihiä käsikirjoituksistani. Hän halusi tulla avuksi. Sain kaiken avun häneltä. Hän antoi kirjankirjoittamisen perustiedot ja kävi tekstit huolellisesti läpi. Oli kuin olisin tehnyt hänelle jonkinlaista gradutyötä. Teksteissäni olin käyttänyt myös paikallista murretta. Mutta hänpä oli juuri tämän murrealueen asiantuntija. Hän korjasi niissäkin olevia virheitä. Ihmeellinen on Herra!

Mutta kirjat piti vielä julkaista. Aloin rukoilemaan. Eräässä hengellisessä kokouksessa menin kirja-pöydän luo. Menin juttelemaan kirjanmyyjälle ja kerroin jossakin vaiheessa omistakin teksteistäni. Hän kiinnostui. Hän oli kirjanmyynnin isäksi myös kirjankustantaja. Hän julkaisi nuo molemmat kirjat. Aivan käsittämätöntä!

Nyt ei kirjoja ole ainakaan toistaiseksi myynnissä koska kyseessä oleva mies on lopettanut kustannustyönsä.

Paranemisen rukousta ja Hengen johdatusta

Minulle tuli Oulusta tieto, että tutkimuksissa minulta otetussa näytteessä oli kudosta, joka viittasi syöpään. Olin itsekin nähnyt tutkimuksen kestäessä näyttöpäätteeltä, etteivät kaikkia asiat olleet kunnossa. Kun soitin asianomaiselle lääkäriksi, hän totesi, ettei tietoa anneta kovin heppoisin perustein, vaan kolmen lääkärin, patologin, on näytteiden perusteella tultava samaan johtopäätökseen. Tieto tuli minulle joulunalusviikolla. Mitenkä tämän tosiasian kanssa nyt elettiin? Minut määrättiin helmikuussa uusiin tutkimuksiin. Silloin voitaisiin asia paremmin todentaa uusien näytteiden pohjalta ja toimenpiteistä. Sairauteni oli johtanut syövän syntymiseen.

Lähdin kuitenkin tammikuussa lasteni ja sisarieni luokse Helsinkiin. Kävin eräänä iltana Kannelmäen kirkossa rukoustaapahtumassa. Minua pyydettiin siellä laulamaan jokunen yksinlaulu ja osallistumaan sielunhoitopalveluun. Kerroin siellä omastakin sairaudesta, ja se vietiin Herran eteen.

Kun sovittu aika tuli, menin uusintatutkimuksiin Ouluun. Seurasin itsekkin tutkimusta näyttöltä. Jo siinä havaitsin, että paha harmaa alue oli poissa. Tiesin siinä hetkessä parantuneeni. Herra oli auttanut. Edes ultraäänitutkimuksessa koko kehoni alueelle, syöpää ei löytynyt. Ah, mikä suuri ilo ja kiitos, minulla ei ollut enää syövän alkuakaan! Lääkärit esittivät omat teoriansa parantumisestani, mutta eivät ne vaikuttaneet kovin luotettavilta tiedolta. Oli kai jotain sanottava, kun ei oikein Herran apuunkaan haluttu uskoa. Minä vuorostani olin varma, että syöpäsolut olivat jääneet Kannelmäen kirkon alttarille. ”*Ja uskon rukous pelastaa sairaan, ja Herra antaa hänen nousta jälleen; ja jos hän on syntejä tehnyt, niin ne annetaan hänelle anteeksi.*” (Jaak. 5:15). Näin oli tapahtunut. Mutta kun myöhemmin kerroin tapahtuneesta omalääkärielleni, hän oli sitä mieltä, että paperit olivat Oulussa vaihtuneet. Olin kuitenkin itsekkin nähnyt monitorista tilanteeni. Olisi pitänyt vaihtaa paperien lisäksi silmänikin – ja osa suolistoani, jos lääkäriini arvaus olisi osunut oikeaan. Epäusko on järkyttävää.

Sairastaminen ja kärsimys voivat olla joskus avuksi toisten ihmisten hädässä. Kärsimyksen, sairauden ja ahdistuksen koulussa Jumala kasvattaa kuulemaan itseään ja opettaa käyttämään hänen antamia lahjoja omaksi ja lähimmäisten avuksi. Hänen tiensä ovat tuiki ihmeelliset. Silloin kun oma sairaus tuntuu olevan viemässä kaiken ilon ja voiman elämästä, sen antama kasvu ja opetus voivat olla jollekin suureksi avuksi.

Myöhemmin jouduin erään vuoden aikana olemaan kuusi eri kertaa sairaalassa, koska krooninen sairaus muuttui ajoittain akuutiksi vaivaksi ja oli päästävä sairaala-avun piiriin. Tätä alkuperäistä sairauttani kun Herra ei ollut ottanut pois.

Herra sanassaan sanoo muun muassa, että on ensisijaisesti haettava apua häneltä, ja että sairautemme ovat syntiinlankeemuksen seurausta. Itse asiassa kaikki sairaus on aina synnin seurausta. Jos meillä ei olisi aadamilaista synnin ruumista, olisimme terveitä, emmekä kuolisi koskaan. Vanha viisaus kertoo: ”*Joka tekee syntiä Luojaansa vastaan, se joutukoon lääkärin käsiin*” (Apokryfikirjat, Sir. 38:15). Sekin on monesti totta. Se on totta aina siellä, missä terveys on menetetty vaikkapa huonojen elämäntapojen seurauksena.

Joissakin rukoukokouksissa käydessäni esirukoilija oli luvannut, että saan mennä nyt terveenä kotiisi, ja kiitellä Herraa, mutta suurista puheista huolimatta vanha sairaus oli ennallaan. Jouduin toteamaan lupausten olleen vain ihmisen sielullista lupailua, ilman Herran lupaa. Rukoustaisteluista huolimatta, ja monissa rukoukokouksissa käyneenä, minun piti saada sekin ymmärrys aikaiseksi, että Herra auttaa minua myös lääkäreiden kautta, sillä onhan myös kirjoitettu: ”*Anna - omain tarpeittesi varalta - lääkärille kunnia, joka hänelle tulee, sillä myös hänet on Herra luonut. Sillä Korkeimmalta tulee parantuminen, ja kuninkaaltakin saa lääkäri lahjoja. Lääkärin taitavuus korottaa hänen päänsä, ja hän saa ihmettelyä korkea-arvoisilta. Herra on maasta luonut rohdot, eikä ymmärtäväinen mies niitä vieroksu. Eikö vesi tullut makeaksi puun vaikutuksesta, että Herran voima tulisi tunnetuksi? Ja hän on antanut ihmisille taidon, että hän saisi kunnian ihmeteltävistä teoistansa. Niiden avulla lääkäri parantaa ja poistaa vaivan; niistä voiteentekijä valmistaa sekoituksen. Ei ole Herra vieläkään saattanut tekojansa päätökseen, ja häneltä tulee kaikki hyvä maan päälle. Poikani! Jos sairastut, älä pidä sitä vähäisenä asiana, vaan rukoile Herraa, ja hän parantaa sinut.*” (Sir. 38:1- 9.)

Eräänä päivä olin jälleen Oulun yliopistollisessa sairaalassa lääkärien kynsissä. Kun vihdoinkin löytyi tyhjä paikka eräältä osastolta, pääsin pois käytävältä. Kyselin hiljaa Herralta, oliko kaiken takana jokin muukin sinun suunnitelmasi, kun siltä tuntui? Olin niin uupunut ja heikko, etten jaksanut kovin paljon ajatella, saati sitten suuresti rukoilla. Mutta ainahan sitä voi huokailla. Osastonhoitaja lähti neuvomaan minulle oikeaa huonetta. Kun tulimme tähän huoneeseen, minut valtasi tunne, että olemme aivan väärässä paikassa. Siellä oli jotenkin sellainen henki, että tuntui pahalta. Samassa hoitaja ihmeissään totesi: ”Hyvänen aika. Mehän olemme aivan väärässä huoneessa.” Jatkoimme matkaa, ja tulimme suurempaan huoneeseen, jossa oli ennestään yksi potilas. Tämä tuntui jo ihan oikealta paikalta.

Huoneessa oli mies, jolla oli kova kuume. Hän houraili yöllä ja pudotteli esineitään pöydältään. Aamulla hän kykeni hieman kertomaan sairaudestaan. Häntä oli vaivannut ulkomailta saatu kuume jo pitkään, mutta sitä ei ollut saatu pois. Tutkimustyöt olivat yhä kesken. Rukoustyö alkoi hänen auttamisekseen. Rukous ei ole itsessään voima, joka parantaa, mutta sen kautta Herra saattaa Henkensä toimimaan ja apu tulee ajallaan hänen tahtonsa mukaan. Vuorokauden sisällä miehen pitkäaikainen kuume laski ja saatoimme keskustella jo paremmin. Kävimme myös etäämpänä olevassa kahviossa kahvilla ja ostamassa pikkutarpeita. Meistä tuli ystävät. Mutta sitten tuli uusi ongelma. Hän oli niin urheilun lumoissa, että alkoi seurata television urheilukanavaa taukoamatta. Väsyin. Pyysin Herralta että jos minun tehtäväni tässä huoneessa on hoidettu pääsisinkö muualle, rauhallisempaan paikkaan. Ja kohta ovi kävi, ja hoitaja tuli sanomaan, että tästä potilashuoneesta tuleekin huone naisille, ja meidät siirretään muualle, eri huoneisiin.

Uudessa huoneessani makasi eräs mies, jonka sairautta ei ollut löydetty. Kun oma sairaus oli hieman hellittänyt niin, ettei se vienyt kaikkea huomiotani, aloin rukoilla. Mies alkoi parantua ja luvattiin kotiin pääsyäkin lähipäivinä. Mutta ennen kotiutustaan, hän innostui vaimonsa kanssa katselemaan televisiosta viihdesarjoja oikein todenteolla. Väsyin. Pyysin Herralta, josko työni tässäkin huoneessa oli tehty, pääsisinkö johonkin rauhaisampaan paikkaan?

Hetken päästä hämillinen hoitaja tuli huoneeseeni, ja pyysi minua käytävälle. Hän kertoi minulta löytyneen sairaalabakteerin. Se oli MRSA. Minut piti heti eristää muista potilaista ja sijoittaa omaan eristyshuoneeseen. Hoitaja oli pahoillaan, mutta sanoi sen olevan välttämätöntä. Jotenkin minua vain nauratti. Vai että näin se nyt meni! Pian minulla olikin oma huone kaikilla mukavuuksilla varustettuna. Sain ohjeet, joissa luki: *Sairaalat ehkäisevät MRSA:n leviämistä muun muassa eristämällä tartunnan saaneet potilaat:*

- *Potilas poistuu huoneesta vain välttämättömissä tilanteissa, kuten tutkimusten ja hoitotoimenpiteiden yhteydessä käsihygieniasta huolehtien.*
- *Henkilökunta käyttää potilashuoneessa käydessään suojakäsineitä ja suojaesiliinaa tai -takkia, riisuu ne huoneesta poistuessaan ja desinfioi kätensä alkoholipitoisella liuksella sekä ennen että jälkeen potilaskontaktin.*

Pahin murheeni oli silti oma, kovin kivulias sairauteni. Itkinkin. Sisareni Helsingistä soitti ja kysyi vointiani. Kerroin tapahtuneesta, ja että minulla oli nyt oma, yksityinen huone, ja kun hoitajat tai lääkäri tulevat paikalle, he vaihtavat eteistilassa puhtaat pyhävaatteet päälleen, ja vasta sitten tulevat minun tupaani. Nauroi vain, se sisareni.

Seuraavana päivä tuli tuttu hoitaja todella nolon näköisenä huoneeseeni ja sanoi jotakin kummallista tapahtuneen. Jostakin syystä osaston tietokoneelle minun potilastietoihini oli eilen tullut ilmoitus sairaalabakteerilöydöksestä, mutta nyt se oli sieltä hävinnyt ja verikokeissakin minut todettiin ”puhtaaksi”. Hän pyyteli kovasti erehdystä anteeksi, eikä oikein tiennyt, miten minä suhtautuisin tapahtuneeseen. Sanoin erehdyksen olleen kaikkea muuta kuin ikävän asian. Kaikki on mennyt ihan

oikein. Sanoin tarvinneeni tätä huonetta. Hän ilahtui. ”... *Herra kuulee minun itkuni äänen. Herra kuulee minun anomiseni, Herra ottaa minun rukoukseni vastaan.*” (Ps. 6:9. 10).

Seuraavana päivänä tuli eräs hoitaja huoneeseeni ja pyysi saisiko istahtaa hetken. Hän kertoi, että osastolla oli kovin levotonta ja meluisaa. Hän halusi hetken levähtää, ”kun täällä oli niin levollinen henki”. Siinä hän sitten istui hetken. Puhelimme. Minun kävi jotenkin sääliksi häntä, sillä olin nähnyt miten kiireistä ja stressaavaa hoitajien työ oli. Ja siitä hän sitten lähti - ehkä vähän virkistyneenä. Kävi vielä uudelleenkin.

Olin jotenkin yksinäinen huoneessani. Tarvitsin puhekaveria. Kohta eräs rouva raamattupiiristä soitti ja kyseli, milloin voisin tulla seuraavan kerran heidän piiriinsä. Kerroin olevani nyt juuri sairaalassa, mutta palataan asiaan hieman myöhemmin. ”Missä sairaalassa?” hän kysyi. No, OYS:ssa, vastasin. Mutta sielläpä hänkin sattui juuri olemaan poikansa kanssa lääkärintutkimuksissa. Kun en ollut enää eristyspotilas, sovimme että tapaisimme kahviossa, ja kun oli saatu kahvitusta ja jotakin muuta virvoketta istuimme jo pian minun potilashuoneessani. Minulla oli nyt puhekaveri edes jokikin aikaa.

Muutakin, kovin ihmeellistä tapahtui noina päivinä. Minut kotiutettiin, kun sairauteni akuuttivaihe oli ohi.

Mutta eipä kauaa kestänyt, kun olin jo uudelleen kivuissani. Jouduin nyt lähialueen sairaalaan. Huoneessa, johon minut vietiin, oli minulle ennestään tuttu mies. Jotenkin koin, että oli rukoiltava hänen puolestaan. Ehkä fyysinen sairaus ei ollut koko syy, oli jotain muuta... Mutta joka tapauksessa hän parani niin, että pääsi pois sairaalasta parin päivän jälkeen. Pyysin häntä viemään terveisiä erälle meidän yhteiselle ystävällemme, hänhän tapaisi tuon miehen pian. Lupasi kertoa.

Eipä ehtinyt kunnolla oven saranat lakata edestakaisesta liikkeestään, kun jo tuo meidän yhteinen tuttavamme tuotiin vuorostaan paareilla vieruspaikalle potilaaksi. Taasen alkoi rukoustyö ja tämäkin mies parani ja kotiutettiin, ja minä sitten aikamani.

Kaksi sairaalareissua oli vielä tuona aikajaksona tehtävä, ennen kuin sairauskierre rauhoittui. Viimeisellä kerralla olin niin huonossa kunnossa, että lähettävä lääkäri katsoi minun sairauteni vaativan ehdotonta leikkausta. Minun oli annettava lupa tähän, vaikka henkisesti en ollut ollenkaan valmis. Olin ollut yksitoista vuotta aiemmin leikkausjonossa saman asian vuoksi. Silloin paranin muutamaa päivää ennen leikkausta niin, että lääkäri katsoi voivan siirtää leikkausta. Se oli siirtynyt yhdellätoista vuodella! Nyt olisi sama edessä. Sairaalassa oltiin samaa mieltä: leikkaus odotti. Vieläkin rukoilin, että voisin parantua edes jollain tavoin ilman leikkauksen tuomaa uutta elämäntilannetta.

Leikkaava kirurgi tuli sitten osastolle ja selitti, mistä oli kyse. Hän kertoili, millainen tuo aika iso leikkaus olisi, mutta mitä ihmettä! Hän selitti, että hänen kollegansa olivat tainneet hieman hätäillä. Tautini ei ollut karannut muihin elimiin, eikä leikkaus ollut ollenkaan ajankohtainen. Hän ei suostunut leikkaamaan. Tauti piti taltuttaa lääkkeillä. Minulla oli autoimmunisairaus. Hän uskoi lääkeshoidon olevan paremman vaihtoehdon. Sain lääkkeen ja myös nukahtamislääkkeen, jotta myös uuden suuren kortisonimäärän ja tämän uuden aiheuttama unettomuus helpottaisi. Ja niin minä tulin kotiin. Nukuin kai monta vuorokautta yhtä soittoa. Tervehdyin uudella lääkkeellä ajan myötä, ja minulla oli omat sisuskaluni yhä tallella. Olin onnellinen ja Jumalalle kiitollinen. Kaksi vuotta kesti elimistölle tottua tähän uuteen lääkkeeseen. Tuolla lääkkeellä pudotettiin elimistön vastustuskyky

hyvin alas. Oma puolustusjärjestelmä ei hyökkäisi enää omia, terveitä bakteereita vastaan. Mutta tästä seurasi kaksi keuhkokuumetta peräjälkeen ja paljon muuta ahdistavaa.

Kanyylin asettaminen tuotti vaikeuksia. Antibiootti keuhkokuumeeseen piti antaa suonensisäisesti herkän vatsani takia. Molempia ranteita oli kahden mieshoitajien toimesta kokeiltu, teipattu ja sidottu kun lähdin pois terveyskeskuksesta. Viimein oli lääkkeen antaminen onnistunut. Minun oli mentävä kuitenkin suoraan Ylivieskan kirkkoon puhumaan kiirastorstain ja pitkäperjantain sanomasta. Kerroin miehestä joka oli kauan sitten ripustettu ristille käsistään ja jaloistaan. Nostin ylös sideharsolla peitetyt ranteeni ja vakuutin että vaikka ranteeni näyttävät näin pahoilta, minä en ole tuo evankeliumeissa mainittu mies. Nauroi tuo kirkkokansa.

Tapahtui eräässä raamattupiirissä

Raamattupiiri oli loppuillaan. Joku piti loppurukousta. Silloin sain kehotuksen mennä vastapäätä istuvan naisen taakse ja laittaa kädet hänen päänsä päälle. En aikonut mennä: alkaisi vaikka kirkua. Ääni sanoi että mene vain. Kolmannen kerran ääni sanoi mene nyt. Sitten lähdin. Kun olin asettanut kädet naisen pään päälle, Henki valtasi minut. Kuuma virta siirtyi käsivarsieni kautta tuohon naiseen. Samalla nainen alkoi puhua kielillä. Hän kysyi yllättyneenä: ”Kuulitteko, puhuinko minä kielillä?” Henki oli täyttänyt hänetkin. Miksi? Aika pian tuo työtoverini sairastui syöpään ja kuoli parin vuoden sisällä. Hän tarvitsi Hengen voitelun selvittääkseen henkisesti tulevasta.

Kuolema tuli

Minulle tuli eräänä talvipäivänä kova tarve päästä käymään sukulaisteni luona Helsingissä. Päätin lähteä, kun voimia oli jonkin verran. Mutta sitten tuli mieleen kumma asia. Koin, että minun oli välttämättä ajettava Helsinkiin Porin kautta. Porin lähellä, asui yksi minun sisaristani. Olin saanut kehotuksen ajaa sen kautta, vaikka matka pitenisikin roimasti. Perille päästyäni sisareni mies lähti laittamaan minulle yövuodetta talon yläkertaan. Jäimme sisareni kanssa keskustelemaan alakerran tupaan. Jonkin ajan kuluttua sisareni alkoi kysellä, että mihinkähän se mies jäi. Lähdimme katsastamaan tilannetta. Miestä ei löytynyt yläkerrasta, mutta tultuamme takasin alas, huomasimme WC:n oven olevan lukossa. Kysymykseemme ei vastattu. Jotakin oli tapahtunut! Hain autosta työkaluja ja mursin oven auki. Sisareni mies löytyi kuolleen vessan lattialta.

Minun oli otettava asiainhoito käsiini. Ambulanssi oli kutsuttava paikalle ja poliisi. Oli alettava soitteluun sisareni lapsille ja muulle suvulle. Oli oltava järkyttyneen sisareni turvana seuraavaan päivään asti, kunnes paikalle tulisi muita auttavia käsiä ja asioiden hoitajia ja sisareni lapsia. Tajusin pian miksi minun oli pitänyt tulla juuri tänne ja tähän hetkeen Sievistä asti.

”Ihmistä ja eläintä sinä autat”

Psalmiin on kirjoitettu: *”Sinun vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret, sinun tuomiosi niin kuin suuri syvyys, ihmistä ja eläintä sinä autat, Herra. Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala! Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa. Heidät ravitaan sinun huoneesi lihavuudella, sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta. Sillä sinun tykönäsi on elämän lähde; sinun valkeudessasi me näemme valkeuden. Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat, ja vanhurskautesi oikeamielisille.”* (Ps. 36:7 - 11). Usein on ihmeteltävä sitä Jumalan kaikkivaltiota ja viisautta, armoa ja ylenpalttista rakkautta, joka hänellä on luotujaan kohtaan. Joskus jää ihmettelemään sitäkin, kuinka pienistä asioista Herra pitää kirjaa ja tarkkailee kaikkea luomakuntansa tapahtumia. Jopa eläinten hyvinvoinnista hän on kiinnostunut. Tästäkin asiasta saa joskus ihan konkreettista opetusta. Miten?

Eräänä lauantapäivänä siivosin taloamme. Sain sen sellaiseen kuntoon, kuin sitä nyt yleensä mieheltä voi vaatia, eli noin suurin piirtein paikat vaikuttivat siisteiltä. Istahdin. Silloin kuulin kehotuksen sanan. Se tuli hiljaa, kuten aina. Mitä minulle puhuttiin tällä kertaa? ”Mene Petäjistönjärven rantaan, siihen niemeen, jonka sinä tunnet.” Kuulin tuon kehotuksen juuri nyt, kun olin saanut rauhoittua siivousurakastani. En minä heti sitä niin totena pitänyt. Oli niitä tullut ennenkin kehotuksia, joissa ei ollut kuitenkaan mitään mieltä. Omia sielunelämän juttuja olivat kai olleet. Mutta sitten tuo vaimea kutsu kuului uudelleen. Mutta jopas on ihme, pitääkö minun lähteä tästä nyt juuri eräälle järvelle, ja sen eräaseen niemeen töllistelemään jotakin. Kyllähän minä paikan tunsin. Olin siellä useinkin ihaillut järven pintaa ja kaikkea luonnon kauneutta. Siinä sitä olisi kaunis kesämökin paikka! Kehotus ei antanut rauhaa. Lähdin.

Siinä minä nyt sitten istua kökötin järven rannalla kannon nokassa ja ihmettelin. Taisin sanoa lähes ääneen: ”No niin, Herra, tässäpä sitä nyt istuskellaan aitiopaikalla.”

Mielenkiintoni heräsi äkkiä, kun aloin kuulla hieman kauempaa jonkinlaista räpistelyä ja äänteilyä. Lähdin astelemaan ääntä kohti. Mitä siellä oli? Muutaman kymmenen metrin päässä oli iso kuusi. Sen alla, osittain oksien suojassa, oli kalamiesten sinne heittäjä katiska. Menin vielä lähemmäksi ja sitten jo näin. Katiskassa räpisteli suuri kanahaukka! Tarkastelin tilannetta ja huomasin, että katiskan pohjalla oli pieniä linnun luita. Ymmärsin nyt kaiken. Avoimeen katiskaan oli mennyt ehkä ensiksi jokin pieni metsän eläjä. Sen oli havainnut ehkä varis tai harakka. Helpon saaliin toivossa isompi lintu oli eksynyt vuorostaan katiskan nielusta sen perälle. Kaikki olivat vankilassa. Äänten johdattamana oli haukkakin tullut paikalle, ja koko muu joukko oli joutunut haukan ruuaksi. Mutta sinne samaan satimeen oli kanahaukkakin jäänyt. Liekö ollut jo kauan, kaikesta päätellen muutamia päiviä. Haukka oli yrittänyt vapauteen, mutta älli ei ollut riittänyt. Iso, komea lintu oli mennyt jo heikkoon kuntoon. Aukaisin katiskan reunaa hieman ja varoin haukan terävää nokkaa, joka uhkasi minun paljaita sormiani. Kun aukko oli riittävä, käänsin katiskan nurin ja nostin sitä niin, että lintu tipahti verkon raosta vapauteen. Kun haukka huomasi olevansa vapaa, se lennähti lähellä olevan kannon päähän, ja alkoi tarkastella minua. Se kallisteli päätä oikealle ja vasemmalle. Siinä me katselimme toisiamme, pelastaja ja pelastettava ja minä matkin haukan pään liikkeitä. Sitten jo sanoin: ”Pitäisiköhän sinun lähteä etsimään itsellesi jotakin juotavaa ja syötävää? Eivätköhän jano ja nälkä jo kouristele suolia?” Siitä haukka lähti lentoon ja katosi järven suuntaan, pois näköpiiristä, ja minä jäin ihmettelemään tätäkin kokemusta. Katiskan minä poljin kasaan kiukuissani. Sitten minä kysyin Herralta, että et kai sinä niin linnuista huolta pitäne, että laitoin minut tänne haukkaa pelastamaan? Hän vastasi: ”Etkö ole lukenut: ”... ihmistä ja eläintä sinä autat, Herra”. No, mutta olinhan sen lukenut, mutta en ollut sitä näin ymmärtänyt. Oli tullut aika ymmärtää taas uusi, ihana puoli meidän Herrastamme.

Ihmeellinen Herra tekee ihmeellisiä. Jumalan maailma on sellainen että: ”*Polkua sinne ei tiedä kotka, eikä haukan silmä sitä havaitse*”(Job 28:7).

Ollessani kerran kuntolenkillä kysyin Herralta, tarvitaanko minua jossakin, kun tuli sellainen tunne. Sain kehotuksen mennä eräaseen kotiin. Avattuani oven, huomasin kauhistuneen naisen seisovan siinä. — Rukoilin juuri, että Jumala lähettäisi vaikka sinut tänne, jos ei muita saa kun on tämmöinen ahdistus, hän sanoi. Ahdistus väistyi ja asiat tulivat keskustelussa kuntoon ja nainen sai rauhan.

Paraneminen

Muuan äiti kirjoitti minulle. Hän pyysi apua pojalleen, jo aikaiseksi kasvaneelle. Lupasin että minulle saa soittaa. Sitten tuli ensimmäinen soitto. Se oli pelkkää itkua ja nyhkytystä. Kuuntelin ja kehotin soittamaan pian uudelleen. Seuraavan puhelun aikana hän kykeni jo sanomaan: ”Jumala on hukassa, en tiedä missä. Minä olen yksin erämaassa.” Tyttöystävä oli myös jättänyt. Hän ei halun-

nut seurustella enää ”itku-iikan” kanssa. Sitten aloitimme terapiakeskustelut. Kului kuukausia ja nuorimies alkoi parantua. Ahdistus oli poissa. Enää ei tarvinnut uhkailla itsemurhallakaan. Puhelut harvenivat, mutta sitten tuli soitto. Siellä mies itki taas. ”Tiedätkö, Veli, mitä on tapahtunut. Entinen tyttöystäväni soitti illalla ja – hän kosi minua!” Kului reilut toista vuotta ja mies soitti taas minulle. Heille oli syntynyt pieni poikavauva.

Mutta eivät asiat aina mene näin suoraviivaisesti. Aina ei parantumista tapahdu nopeasti. Jumala on salattu. Vaikka vuosia rukoilisi jonkun puolesta, mainittavaa edistystä ei tapahdu. Emme voi hallita Jumalaa. Hän toimii oman tahtonsa mukaan.

Eräs remontti

Vesikatto oli vuotanut. Se oli tuonut yläkertaan hometta. Mitä nyt tehdään? Eräessä raamattupiirissä Herra neuvoi puhumaan ongelmistani mukana olleelle rakennusinsinöörille. Hän lupasi piirtää talomme yläkerran uusiksi. Pian piirustukset olivatkin postilaatikossani. Koko yläkerta ja vesikattorakenteet olivat nyt paperilla. Hyvältä näytti. Mutta kuka kaiken tekisi? Minun selkäni oli pettänyt. Minusta ei ollut enää tuollaiseen työhön. Mistään ei saanut tekijää. Kaikki olivat varattuja pitkäksi aikaa.

Menin eräänä päivänä lähikorjaamoon laitattamaan autooni vetokoukkuja. Sitä tarvittaisiin ja peräkärä. Siellä Herra sanoi minulle: ”Puhu nyt”. Tajusin yhtäkkiä mistä oli puhuttava. Kerroin auton asentajalle kuinka suuri ongelma minulla oli: taloon pitäisi tehdä koko yläosa uudelleen. Piirustukset olivat jo ja näyttivät hyviltä. Ei vain ollut tekijää. Asentaja-ystäväni kysyi, voisiko hän soittaa naapurin kirvesmiehelle, sillä hän jäi juuri eilen työttömäksi. No mutta soita! Muutaman tunnin kuluttua tuo kirvesmies oli pihallani katsastamassa työkohtettani. Hän sanoi että työ olisi todella mielenkiintoinen ja haastava, mutta hän ei voinut nyt juuri tulla. Mikä oli? Mies sanoi, että oli luvannut jo kaverilleen lähteä viikoksi Lappiin kalastaan! ”No, entäpä sopiiko sitten?” kysyin. ”No sitten kyllä sopii!” hän sanoi. Asia oli selvä.

Viikon päästä aloimme purkaa vanhaa vesikatoa. Uudesta kattorakenteesta tulisi jyrkkäharjaisempi ja mielestäni se tulisi olemaan kaunis. Taloon tuli vähitellen uusi lämpöeriste välikatolle, ja muutakin yläkertaan kuuluvaa. Taloon tuli lämmön talteen ottava ilmastointi ja keskuspolynimuri. Sähköjä uusittiin välikattoonkin. Muutakin tuli.

Hän oli hyvä kirvesmies. Hän esitti insinöörille joitakin rakenteellisia muutoksiakin suunnitelmiin ja ne hyväksyttiin. ”Järkeä saa aina käyttää”, hän, insinööri sanoi. Hänkin on loistomies. Vajaan neljän kuukauden kuluttua talo oli kunnossa. Siitä tulikin hyvän näköinen. Mutta tuli lisää rakennusvelkaa. Ehkä – niin rukoilen - saa joku hengellinen ihminen tunnolleen auttaa minua tässäkin asiassa. Jään odottamaan.

En jaksanut edes ajatella päärakennuksen maalausta seuraavana kesänä. Se olisi kuitenkin tehtävä talon kattoremontin ja ulkopuolen uudelleenpaneloinnin vuoksi. Mutta ei minulla ollut minkäänlaisia eväitä siihen työhön. Rukoilin. Eräs mies kirkkokuorosta tuli ilmoittamaan että kirkkokuoron miehiä olisi tulossa maalaamaan taloani. He tulivatkin. Se oli iso työ. Kun menin hakemaan maaleja läheisestä Agri-myymälestä, siellä kohtasi uusi yllätys. Entinen työtoverini oli lähettänyt ko. liikkeeseen avoimen lahjakortin maaleja varten. Hän oli ollut niin kiitollinen henkisestä ja hengellisestä avusta jonka oli saanut kauttani, että oli tehnyt näin. En edes tiennyt milloin sellaista apua olin antanut. Mutta olin kuulemma tullut kerran hänen työhuoneeseensa ja sanonut jotakin. Uusi toivo oli syttynyt hänen sisimpäänsä – ja kiitollisuus. Näin tuli maalit maksettua.

Puhe hukassa

Vaikka olin miettinyt puheenaihetta, sitä ei ollut löytynyt. Kaikki aiheet tuntuivat tyhjänpäiväisiltä. Eräänä päivänä tuli näet kutsu puhumaan ystäväni syntymäpäiville. Kun sitten syntymäpäivän ilta koitti ja aikaa syntymäpäiväseuroihin oli enää tunti jäljellä, olin jo tosihädässä. Oli mentävä Herran eteen ja kysyttävä neuvoa. Vähän aikaa huokailtuani, joku tuli rinnalleni. En nähnyt häntä mutta tunsin hänen läsnäolonsa. Kuului tuo tuttu, lempeä ja nöyrä puhutteluääni. Ääni sanoi: ”Voisitko sinä, Veli, puhua minusta?” Ihmeellistä, miksi minä olin ollut niin pimeydessä, että en ollut tajunnut tärkeintä, eli että tuli puhua aina Jeesuksesta! Nyt oli kaikki selvää. Ei minun tarvinnut mitään puhetta valmistaa. Tiesin että sanoja tulisi niin kauan kuin tarvetta olisi. Kun paikalle ei ollut tullut seurakunnan pappiakaan, minulla oli aikaa kertoa töppäilystäni ja siitä mitä Herra Jeesus Kristus meille tarjoaa sovitustyönsä perusteella. ”Puhuit kuin meikäläiset”, sanoivat paikalla olleet Rauhanyhdistyksen naiset. Heitäkin oli tullut sinne ajatellessaan myös heidän pappinsa olevan paikalla.

Yön jälkeen

Eräänä yönä kävin jälleen kerran ankaraa taistelua kipujeni kanssa. Aamuun mennessä ei ollut tullut mahdollisuutta nukkumiseen. Kipu, johon ei vielä ole keksitty pätevää syytä ja oikeaa lääkettä, kalvoi uneni tipotiehen. Myöhemmin selvisi että kyse oli selkärankareumasta, sekin oli autoimmuunisairaudestani johtuva. Oli jatkettava rukoilemista ja avun pyytämistä. Uskoin ja luotin, että Jeesuksen nimeen rukoiltu rukous kyllä kuultaisiin ja apu tulisi aikanaan. Aamupäivällä jaksoin jo lenkille. Pakkokin oli jaksaa, kun ei voinut olla paikoillaankaan. Liikkeelläolo auttoi hieman ja vei huomiota pois kivusta. Ulkona oli kova, länneltä puhaltava syysmyrsky. Kävelin lähellä olevaan kirkkopihaan ja jatkoin siitä alas pohjoiseen päin. Huomasin yllättäen tienposkessa, vasemmalla puolella, pienen paperipalan. Kävelin jo ohi, mutta sitten kuulin kuin kuiskauksen: ”Se on sinulle”. Palasin takaisin ja otin paperipalan käteeni. Aloin ihmetellä, sillä myrsky oli aikamoinen.

— Mitenkä sinä siihen, puolukan varpujen päälle juutuit? taisin kysyä.

Paperinpala oli virsikirjan yksittäinen, kovasti veisatun näköinen irtolehti. Mutta miten se oli siihen todellakin joutunut? Oliko se hautajaissaaton kulkijalta siihen pudonnut? Mutta miten se oli lennähtänyt tuulen puolelle? Aikani ihmeteltyäni aloin tarkastelemaan lehteä. Ensimmäisenä osui silmiini otsikko: Terveys ja sairaus. Tämänhän täytyi olla juuri minulle! Mitä tässä sanotaan?

Virsi oli tuttu. Aloin lukea. Sydän alkoi iloita. Mitä ihmeellistä Herra minulle nyt puhui? Kiinnitin erityisesti huomiota virren kahteen eri säkeistöön. Ne puhuivat minulle niin suloisesti Jumalan avusta. Virressä oli samaa rukousta, jota olin koko yön huokailut Herralle. Joku muukin oli kerran huutanut Herran puoleen samalla tavoin myrskyssä.

Virsi 477

1.

On Jumalassa turvani
ja tukeni,
hän kuormani voi kantaa.
Kun häntä nimeen Jeesuksen
näin rukoilen,
hän jälleen voimaa antaa.
Jos viiptyykin, niin kuitenkin
hän itkuni ja huutoni
huomaa ja niihin vastaa.

3.

Ja vaikka vaara piirittää
ja myrskysää,
ahdistus tyyntymättä,
on siinä läsnä Jumala,
saan tuskassa
koskettaa Isän kättä.
Hän kasvonsa voi salata,
vaan armoonsa ja rauhaansa
myös silloin minut peittää.

Voit lukea itse koko virren jos se tuntuu tarpeelliselta. Mutta minä sain vastauksen!

Miten ihmeellisellä tavalla Jumala voikin vastata rukouksiin ja huutoihin! Hän oli kuullut minunkin huokaukseni. Minä paranen taasen ainakin ajaksi! Jumala kuulee vajavaisen ihmisen rukoukset Jeesuksen nimen tähden. ”Tietäkää: ihmeellinen on Herra hurskastansa kohtaan, Herra kuulee, kun minä häntä huudan” (Ps. 4:4). ”Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, ja kaunis on minun perintöosani. Minä kiitän Herraa, joka on minua neuvonut; yölläkin minua siihen sisimpäni kehoittaa. Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän on minun oikealla puolellani, en minä horju”. (Ps. 16:6-8).

Kirkkopihareissuja

Luin lehdestä että kirkkoon oli tulossa kirkkokonsertti. Ihmettelin sitä koska olin itse Musiikkityönjohtokunnan puheenjohtaja. Kukaan ei ollut kysynyt meiltä konsertista. Kirkkoherra oli sen sijaan luvannut erään viihdetaiteilijan tulla kirkkoon konsertoimaan. Oli aika outoa ja omavaltaista tällainen toiminta. Kirkkoneuvosto oli delegoinut tällaiset asiat musiikkityölle. Olin hieman närkästynyt ja päätin jättää tämän konsertin väliin. En oikein pidä muutenkaan viihdetaiteilijoiden tavasta esittää hengellistä musiikkia. Mutta lenkille lähdin. Lenkkipolku vei nytkin kirkkopihan läpi ja siitä pohjoiseen päin. Kirkkopihassa Herra sanoi: ”Mene sakastiin, siellä sinua tarvitaan”. Konsertti oli alkamassa, mutta laulaja oli vielä sakastissa. Hän vaikutti pelokkaalta. ”Mikä täällä on hätänä”, kysyin. Laulusolisti oli sopinut että hänet siunattaisiin ennen konserttia. Mutta pappia, kirkkoherraa, ei ollut tullut paikalle. Sanoin hänelle ettei tässä pappia tarvitse, käy istumaan. Siunasin hänet siinä kätenpäällepanemisen kautta tehtävänsä. Nainen nousi siitä ylös iloa täynnä. ”Nyt minä uskalla vaikka mihin”, hän sanoi. Hän lähti ja pian alkoi jo kuulua pianon säestysäänät. Minä jatkoin lenkkiäni. Herralle kiitos!

Meni aikaa ja olin jälleen lenkillä, kirkkopihan läpi tietenkin. Silloin sakastista tuli mies ja juuri sillä hetkellä. Hänellä oli heti asiaa. Seurat oli alkamassa, mutta kukaan ei ollut osannut laittaa äänentoistoa päälle. ”Kuka osaisi?” mies kysyi. Sanoin että olen kai ainoa Sievissä tällä hetkellä joka sen homman varmasti osaa, olihan kirkon äänentoistossa paljon minunkin käsialaani. Laitoin vahvistimen päälle ja tarkistin kuuluvuuden. Seurat saattoivat alkaa. Ja minä jatkoin taas lenkkiäni.

Eräänä päivänä palatessani autolla kotiin sain kehotuksen mennä jälleen kirkkopihaan. Siellä seisoi mies ja oli hätäisen näköinen. Hänen olisi pitänyt tulla seurakuntakotiin tekemään homemittauksia, mutta kukaan seurakunnasta ei ollut tullut paikalle ja ovet olivat kiinni. Hän ei tiennyt edes mihin ottaa yhteyttä. Mutta minullapa oli avaimet. Koska minua tarvittiin usein erinäisissä seurakunnan

teknisissä kysymyksissä, olin saanut itselleni avaimet kirkkoon ja seurakuntakotiin, joten saatoinkin käydä hoitamassa näitä kysymyksiä vaikka iltamyöhällä. Ovet siis aukenivat ja mies Oulusta lähti huojentuneena töihinsä. ”Paina ovi lähtiessäsi kiinni”, pyysin vielä.

Helmikuussa vuonna 2005 Laura sairastui. Olivat alkaneet pitkät tuskien vuodet. Laura oli nyt täysin vuodepotilas. Enää hän ei parantunut kävelemään. Hän jäi kokonaan minun hoitoni varaan. Paljon siinä oli opittavaa – ja kärsivällisyyttä.

Vuoden 2007 syksyllä alkoivat raamattuluentoni Sievin kirkossa.

Piharakennus, rahaa ja apulaisia

Sitten piti rakentaa uusi piharakennus. Vanha oli laho ja homeinen. Kun rakentaminen alkoi täydellä teholla, minulta loppuivat pian rahat. Olin ajatellut rakentaa piharakennusta viiden vuoden aikana talouteni mukaan, mutta nyt se valmistuisi neljässä kuukaudessa. Ystäväni toisesta pitäjästä oli uudistunut raamattuluennonillani ja halusi tulla mukaan piharakennusentekoon. Aloin rukoilla rahaa. Anoin sitä siihen hätään 8500 euroa. Sen verran arvelin vielä tarvitsevani rahaa. Parin viikon päästä Laura sai Torontosta kirjeen. Siinä sanottiin että Lauran kaukainen sukulainen Kanadassa oli kuollut ja Laura perisi häneltä erään summan rahaa Kanadan dollareina. Laskin Kanadan dollarin ja euron välisen kurssin ja huomasin Lauran saavan Kanadasta 8500 euroa. Raha tuli aika pian pankkitilillemme. Laura halusi sijoittaa rahat piharakennukseen. Silloin rakennus sai nimekseen Elina, Lauran toisen etunimen mukaan. Näin rakentaminen pääsi jatkumaan. Joku maailman ihminen totesi tästä saamastani raha-summasta: ”Olisit kinunnut enemmän”. Mutta tämä oli ihmeellistä. Myöhemminkin, ainakin neljä kertaa Herra on lähettänyt minulle tarvitsemani pienen rahasumman. Se kaikki on todella ihmeellistä. Mutta ei hän rahaa jatkuvasti lähetele. On ollut myös taloudellisia vaikeuksia. Ei Jumala ole mikään rahasampo. Mutta ihmeelliset ovat hänen työnsä.

Kun tarvitsin ehdottomasti apua rakentamisen yhteydessä, aloin taas rukoilla. Tarvitsin kotiapulaisen ja muutakin apuvoimaa. Minulla oli vuoteeseen sidottu vaimoni ja hänen hoitamisessaan jo yksistään oli tarpeeksi. Päivällä parin tunnin välein kävin Lauran luona, tai kun hän soitti kännykkääni. ”Koti soittaa”, luki kännykässä. Laura tarvitsi usein vaipanvaihtajaa, pesuja, ruokaa, kahvitusta, lääkkeitä ja kipuihin lievitystä – ja hellyyttä. Tiesin jo miten oli toimittava. Huomasin usein suuren kiitollisuuden ilmeen Lauran katseesta. Laura hän nukkui päivisin paljon. Laura rukoili paljon. Se näkyi hänen huuliltaan. Itse olin katkeamispisteessä. Oma rukoukseni oli nukkuneen rukousta. Kerroin Herralle että tarvitsisin taitavan naisen sisäköksi ja jonkun tekemään ulkotöitä ja rakennukselle sähkömiehen. Pyykkiä tuli todella runsaasti. En jaksanut enää siivota. Tiskit olivat tiskaamatta. En jaksanut hoitaa myöskään suurta pihamaatani. Voimat olivat taas kerran lopussa. Nukahtelin seisoalleni. Rukoilin Herralta ”talousmamsellia”, sellaista, joka oli eräs voimahahmo television Hovimäkisarjassa 2002-luvulta alkaen. Eräänä päivänä naapurin Ritva soitti ja sanoi, että tänne tuli nainen joka haluaisi tulla työpaikkahaastatteluun. Ritva tiesi minun rukouksistani. He tulivat. Hän tuli. Hän halusi tulla auttamaan sisätöissä. Silloin helpotti. Otin hänet töihin. Hän oli entinen ravintoloitsija, tarjoilija, hovimestari, siivoaja ja vaikka mitä. Työt sujuivat nyt hyvin sisäpuolella ja pihamaallakin.

Eräänä päivänä tuli entinen sähköasentajakaverini kysymään, että mikä hätä tällä on kun tuli kehoitus tulla katsomaan. No, asia oli selvä. Vaikka minulla oli sähköalan asennus- ja suunnitteluaikeudet, minulla ei ollut voimia, ei aikaa, tehdä rakennuksen sähkötöitä sillä ne piti tehdä nyt kun seinät olivat vielä auki. Osannut toki olisin, olihan ammattimies, mutta en kyennyt, en jaksanut, ei ollut aikaakaan. Piirsin pahvinpalaselle ”sähkösuunnitelman” ja asentaja alkoi töihin. Tässä vaiheessa minulla oli mies Nivalasta apuna kirvestöissä, sähköasentaja teki sähkötöitä, mamselli oli keittiössä ja hoiti myös tarvittaessa Lauraa. Mamsellin mies siivosi vastaavasti rakennusjätteitä pois kotinsa lämpökattilassa poltettavaksi. Koulun työmaalta toi rakennusliike ilmaiseksi parikymmentä kuormaa täytemaata. Rakennusinsinööri neuvoi tässäkin asiassa. Toinen veljenpoikani kävi trakto-

rillaan tasaamassa tontille tuodun täytemaan. Kotisairaanhoido oli tullut apuun Lauran akuuteissa kriiseissä ja jakoivat lääkkeitä dosetteihin. Kaikkia tarvittiin.

Tuli vielä mies lähipitäjästä. Hän oli ollut aikanaan lähes itsetuhon partaalla. Yritys oli mennyt konkurssiin ja lakihenkinen kristillisuus oli kaatanut miehen. Monien vuosien pitkät puhelinkeskustelut ja tapaamiset paransivat vihdoinkin hänet. Lakikristillisuuskin sai jäädä. Mies auttoi nyt vuorostaan minua. Hän toi minulle muualta kaikkea sitä mitä ei Sievistä saanut ja hän teki kaikkea muutaakin, ja oli lisäksi monin tavoin avukseni. Hän on pitänyt minua myöhemminkin pystyssä elämäni vaikeimpina aikoina. Autettavasta oli tullut vuorostaan auttaja.

Pariskunta

Oli helatorstai kun sisään asteli pariskunta. He olivat lukeneet KESKIPOHJANMAA -lehdestä haastatteluni. Lehden naistoimittaja oli käynyt luonani haastattelemassa pitämieni luentojen vuoksi. Jo kotimatkaltaan hän soitti ja sanoi kokeneensa meillä jotakin ihmeellistä. Luettuansa vielä antamani kirjat hän sanoi löytäneensä elämänsä uuden alun.

Mutta tämä meille juuri nyt tullut nainen oli avun tarpeessa. Hänen äitinsä oli vienyt ao. lehti-leikkien tyttärelleen ja sanonut: ”Mene nyt vielä tämän Tuomen luokse. Kaikkialla muuallahan sinä olet jo ravannutkin”. Nainen oli kiertänyt lääkäreitä, papit ja maallikko-opettajat ja monet muut poppamiehet. Apua ei ollut tullut. Nyt hän ja mies uskalsivat tulla meille. Olivat ajaneet jo muutaman kerran kotimme ohitse, mutta eivät olleet uskaltaneet vielä silloin tulla sisälle. Nyt he olivat siinä. Nainen kertoi kaikesta kokemastaan pitkään. Hän oli sanonut sitten kotimatalla miehelleen että oli kohdannut ensimmäisen ihmisen maailmassa joka oli ymmärtänyt häntä. Hän alkoi parantua. Hän oli ollut muun muassa lain kirouksen ja suorituspainneiden alla. Myöhemmin muutakin selvisi. Hän oli kiitollinen ja halusi tulla auttamaan minua. Nainen oli ammatiltaan muun muassa hortonomi. Hän alkoi laittaa kukkapenkkejämme kuntoon. Miten on sitten myöhemmin kokonaan parantunut, en osaa sanoa. Mutta mies otti puutarhatraktorin ja alkoi ajaa pitkää heinikkoa matalaksi. Hän oli kirvesmies. Hän tuli piharakennuksenteon loppuvaiheessa avuksi kun en uskaltanut itse nousta enää tasapainohäiriöittäni vuoksi telineille. Eräänä päivänä Herra oli sanonut miehelle: ”Ei mihinkään rakennuksille tänään. Ota kaverisi mukaan ja mene Velille asentamaan piharakennuksen räystäslaudoitukset ja vähän muutakin. Sitten laitat autotallin hyllyt valmiiksi. Ei se Veli kykene enää niihin töihin.” Myöhemmin mies teki korjaustöitä talomme sisälläkin.

Hyökkäys

Istuin olohuoneeni sohvalla kun kimppuuni hyökättiin. Hyökkääjä ei ollut tästä maailmasta. Se oli pimeyden henkivalta. Jouduin yhtäkkiä hirvittävään voimakenttään, pelottavaan ja kammottavaan. Luulin kuolevani. Olin vakuuttunut että minut yritetään tappaa. Kesti muutaman sekunnin ennen kuin tajusin ruveta huutamaan Jeesusta avuksi. Sotaa jatkui vielä vähän aikaa ennen kuin Jumalan apu tuli. Kuulin yllättäen että joku minussa alkoi puhua kelillä. Jotenkin kuuntelin vain tuota rukousta vaikka tajusin itse olevani äänessä. Sitten alkoi toinenkin rukous. Rukous oli huokailevaa jopa valittavaa. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”*Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.*” (Room. 8:26,27). Siitä oli kyse. Henki alkoi näin rukoilla minussa. Vielä vähän aikaa ja turmiovallat väistyivät minusta. Tuli rauha mutta pelkotila jäi vielä sisimpääni, eikä ihme, niin pelottava oli tuo kimppuuni käynyt henki. Minulle tuli mieleeni Jumalan sanat saatanalle kun hän antoi Jobin saatanan rusikoitavaksi. ”*Niin Herra sanoi saatanalle: "Katso, kaikki, mitä hänellä on, olkoon sinun käsissäsi; älä vain koske kädelläsi häneen itseensä"*” (Job 1:12). Nämä Jumalan sanat sopivat hyvin tähän minunkin tapaukseeni. Herrahan oli luvannut: ”*"Kuitenkin minä annan sinun säilyä hengissä, minne tahansa menetkin."*”

(Jer. 45:5). Kun pelko jäi vielä rintaani, soitin ystävälleni. Kerroin tapahtuneesta hänelle. Hänkin oli kerran joutunut samanlaisen hyökkäyksen kohteeksi. Hän alkoi rukoilla puolestani ja vähitellen pelkotilanikin väistyi. Jäin likomärkänä ja voimattomana ihmettelemään tapahtunutta. Tarvitsin ensiksi suihkun ja kuivat vaatteet.

Mutta koetusta hyökkäyksestä opin monia asioita. Uskoa tarvitaan, luottamusta Jeesukseen taistelussa vihollisia vastaan. Raamattu opettakoon, mitä tarvitaan. ”...*Saatana kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä, uskossa lujina! Tiedättehän, että veljenne kaikkialla maailmassa joutuvat kokemaan samat kärsimykset.*” (1. Piet. 5:8,9). ”*Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet*” (Ef. 6:16).

Seuroissa

Olin aloittanut seurojen pidon jo ajat sitten paikallisessa palvelukeskuksessa heidän toivomuksestaan. Pidin niitä kymmenen vuoden ajan, kerran kuukaudessa, sunnuntaisin. Seuroihin kuului aina sen sunnuntain kirkkotekstit: vanhan testamentin teksti, epistola- ja evankeliumiteksti. Selitin ne lyhyesti. Välillä veisattiin virsiä. Lopuksi oli Herran siunaus ja seurakahvit. Tuona aikana pidin yli sadat seurat aivan yksin. Mukana seuroissa oli palvelutalon hoidokkeja ja hoitajia. Sekin oli ihmeellistä aikaa. Pahoin dementoituneetkin potilaat näyttivät ahmivan Sanaa. Laura toivotti aina lähtiesäni siunausta matkaani. Hänellä oli puhelin josta hän voisi soittaa minulle jos tulisi kova hätä. Ei tullut kertaakaan hätäsoittoa. Mutta kahvien aikana hän jo saattoi kysyä tulinko jo pian auttamaan.

Seurojenpito loppui kun voimani loppuivat, eli ennen Lauran poisnukkumista. Raamattupiiriäkin pidin kotonani Lauran sairauden aikana. Sekin loppui kun voimani menivät. Jäi vain ahdistus rintaan. Mutta muuten nekin ajat olivat antoisia minulle ja monelle muulle.

Lauran tie päättyy

Jostakin käsittämättömästä syystä olin jaksanut hoitaa Lauraa hänen sairastuttuaan ja tehdä samalla luentoja tuona kyseisenä aikana, ja kaikkea muuta. Marraskuun 7. päivään mennessä vuonna 2013, oli luentoja kertynyt jo paljon. 62. Luento: Herra sotii puolestanne, oli tuossa vaiheessa viimeisin. Oma Raamatunlukuni oli loppunut. Muutakaan en lukenut. Voimani olivat loppuneet jo pääsiäisenä ja jouduin viemään Lauran palvelutaloon. Satu-tytär vaati sitä koska hän sanoi, että sinä isä katson silmät sammuneina pitkät ajat johonkin ja kauas. ”Et ole oikein tässä maailmassa. Isä, sinulla on ”töllo” päällä.

Vielä kerran Laura tuli kotiin. Vielä muutaman kuukauden jaksoin. Mutta sitten tuli vääjäämättön: jouduin viemään vaimoni ensin sairaalaan ja jälkeen hoivaosastolle Nivalaan. Olinhan itse sammumispisteessä. Päivittäin kävin Nivalassa Lauran luona. Se oli meille molemmille välttämättöntä. Me rakastimme toisiamme äärettömästi. Se oli jotakin taivaallista. Mutta en ymmärrä miten selvisin tuostakin ajasta. Olin nimitäin saanut kaikenlaisiksi päänsärky- ja niskakipuvaivan. Oireet olivat olleet jo vuosia. Söin vahvaa särkylääkettä kolme kertaa päivässä. En olisi saanut ajaa tuolin autoa. Mutta muitakaan kuskeja ei ollut. Ajattelin että kun autossa oli automaattivaihteisto, vakionopeudensäädin ja navigaattori, ne hoitaisivat matkanteon. Kertaakaan en nukahtanut rattiin, vaikka matkoista en kovin paljon edes muista. Joskus näin yöllä unta jossa olin herännyt unesta siihen että auto oli mennyt ojaan. Joskus nukuin Lauran luona pari tuntia että jaksoin ajaa takaisin kotiin. Viikot ja kuukaudet kuluivat. Luin päivisin Lauralle hänen pyynnöstään Raamattua ja lähtiessäni luin hänelle Herran siunauksen. Tämän rukouksen olin lukenut hänelle kotona ja sairaalossa jo vuosien ajan. Meillä oli Hengen yhteys. Viimeinen kirja, jonka hän halusi luettavaksi, oli Jobin kirja. Hän sanoi ymmärtävänsä Jobia. Tämä kirja oli viimeinen luku Raamatusta. Ehdimme lukea sen loppuun.

Oli kevät 2014. Keväällä en jaksanut huolehtia pihamaastamme. Veljenpoika, poikansa kanssa hoiti sen asian. Laura ei halunnut enää juhannuksena lähteä käymään kotona. Ei jaksanut. En ymmärtänyt että kuolema oli niin lähellä.

Sitten tuli katastrofi. Lauran kauan aikaa reistailleet munuaiset pettivät. Oulussa yritettiin vielä hoidaa häntä, mutta munuaiset olivat lakanneet lopullisesti toimimasta. Mitään ei ollut enää tehtävissä. Saattohoito oli enää jäljellä. Viimeinen pyyntö Lauralla oli ennen tajunnan katoamista että laulaisin hänelle laulun: Särkynyt saviruukku. Parin päivän päästä Laura nukkui pois. Olivat hautajaiset ja kaikki muu siihen liittyvä. Tiedän kuitenkin että Laura on perillä taivaassa. Hän sanoi joskus eläessään, että sinä, Veli, rakastat minua suunnattomasti, mutta Jeesus rakastaa vielä enemmän ja täydellisesti.

Tuota aikaa en jaksa käsitellä vieläkään kunnolla. En ollut tuolloin oma itseni. En tiedä vieläkään missä olin. Viikkojen jälkeen tulivat tuskatilat. Jokin sisimmässäni oli alkanut jälleen herätä. Sielunelämä heräsi. Tuo aika oli minulle kauheaa pimeyttä. Sanomaton tuska kiusasi koko ajan erityisesti illalla ja yöllä. Tyttärelleni, Satulle, olen kiitollinen kaikesta avusta jonka sain häneltä. Hän auttoi ja oli vaikeimmat ajat tukenani. Mutta itse rukoilin kuin särkynyt saviruukku:

Saviruukun rukous

*Kuule, Herra, ymmärtämätön tässä puhuu:
Miksi minua ei luotu ajan myrskyjä kestäväksi?
Olen kuin outo, vieras ja muukalainen tässä majassani.
Miksi sain näin rikkinäisen ruukun henkeni tupaseksi?
Miksi lyönnit käyvät niin kipeästi risaiseen pintaan?
Pahimmin ne sattuvat silti sisälle sydämeni pohjaan.
Herrani, vieraitten lyönnit voisinkin ehkä kestääkin.
Mutta minua on haavoittanut oma kansani.
Siksikö myös ääneni on rikki, säröinen?
Äänenmurostako vain lie?
Vai onko ihmisen murosta?
Kysyt: "Suostunko, tahdonko vielä"?
Silti: olen niin hauras elämän arkeen.
Onko ruokuhyllyä pilalle menneelle astialle?
Tänään ojennan sinulle, Herra, tämän rukousruukkuni!
Yritän opetella lepäämään sinun laskemallasi perustuksella.*

Marraskuulla 2014 jaksoin aloittaa taas kirjoittamisen. Mutta taistelut jatkuivat. Ne ovat jatkuneet aina tähän päivään asti. En minä tätä kaikkea ymmärrä. Miten pieni ihminen voisi tätä käsittää, jo monesti mitä ilmeisimmin kuollut. Sehän lääkäreiden mielestä oli niin. Silti elin jotenkin. Jatkuu luentojen teko, puheet ja kirjoitukset ja yhteyksien pidot. Näin on, jos Herra suo. Ja olenhan kuitenkin jo edes vähän hengissä. Herralta saan uudelleen ja uudelleen vastaukseksi: ”*Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee; sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa*”. (Hepr. 12:5,6).

Salaattipöydässä

Olin ruokailemassa tutussa ruokapaikassani. Olin saanut syötyä salaattiateriani kulmapöydässä, kun siihen tuli mies. Kysyi saako hän istua pöytäni. Hän alkaa puhua kaikenlaista, säästä ja joitakin ajankohtaisia asioita. Sitten hän sanoi että tämä puhe tässä oli ollut vain alkupuhetta. Hän halusi selvittää alkupuheessaan olinko oikea mies. Kysyin häneltä minkälainen mies minun pitäisi sitten olla. Nyt hän kertoi. Hän oli istunut toisessa pöydässä lähellä minua. Hän oli rukoillut Herralta apua. Hänellä oli hengellinen ahdistus, mutta vielä ei ollut apua tullut tähän hengelliseen hätään.

Sitten oli Herran Henki sanonut yllättäen miehelle, että tuossa nurkkapöydässä oleva mies on uskoinen ja voisit mennä tämän miehen luo apua saamaan. Sitten me keskustelimme tovin. Herra antoi kai minulle oikeat sanat, sillä mies lähti helpottuneena ja iloisena jatkamaan matkaansa.

Tapahtui kaupassa ja hautausmaalla

Seisoin paikallisen kaupan kassajonossa. Herra oli kehottanut minua kaupassa käyntiin vaikka ei minulta mitään puuttunut. Jotakin sentään löysin. Menin kassalle. Edellä jonossa oli vanha nainen. Hän vaikutti jotenkin dementoituneelta, ja olihan hän jo aika vanha. Hän oli laittamassa ostoksia kassiinsa. Kun oli maksun vuoro, myyjä sanoi, ettei hänen bonustilillään ollut tarpeeksi rahaa. Entä nyt? Oli alettava palauttamaan ostoksia takaisin: maito, jogurtti... Ei riittänyt vielä. Toinen maito ja jogurtteja, mutta ei vielääkään. Sanoin silloin: "hei, stop nyt" ja puutuin asiaan. Pyysin myyjää palauttamaan ostokset takaisin vanhukselle. Myyjä teki niin. Paljonko sitä velkaa on? Kassa ilmoitti summan. Kaivoin lompakostani puuttuvat eurot. "Voiko tällainen olla totta!", vanha nainen ihmetteli. "Totta se on". Sitä vartenhan minä olen tässä.", vastasin. Nainen puhkesi iloon. "Hyvä Isä taivaassa, tämä on ihmeellistä. Kiitos! Sinä kuulit avunhuutoni ja näit hätäni." Nainen lähti kasseineen iloisena, mutta myyjä huusi hänet vielä takaisin. "Tässä on vielä tämä teidän bonuskorttinne". Se oli jäänyt kassalle. Nainen haki vielä korttinsa ja kiitteli taas. Sanoi vielä: "No, niin, pitihän se toki arvatakin tämän minun muistini kanssa". Ja niin nainen pääsi matkaan kaikki ostokset mukanaan. "Teitpä sinä, Herra, taas aika kepposen", totesin hiljaa mielessäni. Kaupassakin tuli käytyä, kun kerran Herra pyysi.

Hautausmaalla

Olin tietokoneeni äärellä kun tuntui yhtäkkiä että olisi lähdeittävä lenkille. Vähän vastenmieliseltä asia tuntui kun oli syksy ja ulkona oli vain neljä astetta lämmintä. Mutta sitten päätin pukeutua niin lämpimästi että tarkenisin. Vajaan kilometrin käveltyäni päädyin hautausmaalle, samalle, jossa vaimonikin nukkuu odottaen ylösnousemuksen aamua.

Hautausmaalla oli pidetty juuri talkoot ja kaikki oli kovin siistiä. Edelläni käveli vanhahko naishenkilö. Nainen etsi jotakin. Pian nainen tuli luokseni ja kysyi olisinko minä ehkä nähnyt kännykkää jonka oli hukannut. "Se on sellainen punainen", sanoi. Aloimme yhdessä katsella ympärillemme mutta mitään ei löytynyt. Sitten äkkäsin kysyä muistaisiko nainen kännykkänsä puhelinnumeron. Pitkään pohdiskeltuaan sain numeron. Aloin soitella saatuun numeroon. Mutta eipä kuulunut mitään. Sitten hoksasin, ettei se näin voi löytyä. Aloin rukoilla. Kului tovi. Suorastaan vaadin että Herra taivaassa johtaisi puhelimen luo. Hänestähän sanotaan: *"Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin"* (Hes. 34:16). Ehkä tässä tarkoitettiin kadonneita, eksyksissä, olevia ihmisiä, mutta kun on kova tarve, voinee Sanaa näinkin tulkita vaikka oli kyse vain kadonneesta kännykästä. Sanoin rukoillessani etten aio helpolla luovuttaa, ennen kuin minut johdatat kännykän luo. Etsin ja rukoilin. Sitten korviin kantautui jokin heikko ääni, kuin kellojen soitto. Välillä ääni katosi. Kyllä, ääni kuului nyt. Lähdin äänen suuntaan. Se oli kännykän soittoaäni. Mitä ihmettä, ääni kuului juuri äsken koottujen lehtien seasta roskalavalta. Hetken tongittuaan punainen kännykkä löytyi. Kiikutin kännykän naisen luo joka oli jo luovuttamassa ja oli poistumassa hautausmaalta. "Tässä olisi punainen kännykkä jos on tarvetta sellaisen käyttöön!" Oli kovasti ilahtunut tuo nainen. Kaikki puhelinnumerot ja muutkin asiat olivat hänellä vain kännykässä. Nainen hätäntyi kysymään että mitä minä olen velkaa. "Halauksen", sanoin. Vanha nainen huokasi vielä että minä poloinen itse vein ne lehdet roskalavalle – ja kännykän. Ulkoilulenkki jäi lyhyeksi. Mutta ehkä huomenna kokeilen uudelleen, ellei jokin mummo tule vastaan ja...

Olkoon tässä vielä lopuksi eräs tapahtuma Sievin kirkossa. Oli kantamassa kolehtia erään rukousta-
pahtuman aikana, kun näin kirkon takaosassa itkevän naisen. Tunsin hänet sillä olimme olleet ai-
koinaan samassa työpaikassa. Menin kohta hänen luokseen ja kysyin mitä hän itki koska ainakaan
ilosta hän ei itkenyt. Hän kertoi kuinka hänellä on ollut ”haku päällä”, eli hän oli etsinyt Herraa jo
kauan eikä ollut löytänyt Armahtajaansa. Hän oli pannut kaiken kuin yhden kortin varaan ja tullut
tänne tähän tapahtumaan. Mutta edes hänen kohdalleen ohjattu sielunhoitaja ei ollut osannut häntä
auttaa. Jotakin oli pyytännyt vielä tekemään. Mutta nainen sanoi, ettei hän kyennyt enää tekemään
sielunsa pelastukseksi yhtään mitään. Kaikki mahdollinen oli jo tehty. Hän oli nyt täysin voimaton
ja avuton.

Kun tämä ystäväni oli lopettanut kertomuksensa, oli aika minunkin sanoa jotakin. Tai oikeastaan
kuulin vain kuin itseni puhuvan. Sanoin hänelle että apu on nyt aivan lähellä. Ihan vierelläsi. Etkö
näe, ystävä, että Jeesus istuu vierelläsi samalla penkillä aivan sinun oikealla puolellasi. Hänellä on
kohotetut kädet ottamaan sinut vastaan. Jos vielä sen verran jaksaisit, että kallistaisit itseäsi ja pää-
täsi hänen puoleensa, niin olisit jo painautuneena hänen rintaansa vasten. Niin lähellä on apusi.
Sitten lähdin jatkamaan omia töitäni.

Aamulla kello seitsemän soi puhelin. Iloinen naisen ääni puhui puhelimesta. Hän kertoi. Hän oli
lähtenyt illalla kirkosta kotiinpäin ja jo muutaman kilometri ajettuaan oli hänelle yhtäkkiä sanottu:
”Jeesuksen Kristuksen nimessä ja veressä sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi”. Hän oli toki
kuullut nuo sanat seuroissa ennenkin, mutta nyt ne kuuluivat juuri hänelle. Yhtäkkiä hän oli täysin
vapaa syntiensä taakasta. Hän oli ajanut autonsa bussipysäkille ja lähtenyt juoksemaan, niin iloinen
hän oli ollut. Sitten hän oli palannut autolleen ja oli lähtenyt kotiinsa iloisena kuin Kandaken hovi-
herra kerran. Tuolloinhan Pyhä Henki oli lähettänyt opetuslapsi Filippuksen auttamaan tätä suurta
hoviherraa (Ap. t. 8:27). Kaikki oli nyt heillä molemmilla hyvin.

En ole kovin hurskas, mutta...

En ole kovin hurskas ihminen, mutta vanhurskas silti olen uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.
Olen Herran oma. Katkeruus vaikeinakin aikoina on pysynyt poissa tämän tähden. Mutta taistelut
jatkuvat. On näennäinen epävarmuus, suru, voimattomuus ja monet sairaudet ja lääkkeiden sivuvai-
kutukset. Ne ovat jatkuneet aina tähän päivään asti. Niitä Herra ei ota pois.

En minä tätä kaikkea ymmärrä. Pieni ihminen ei voi kaikkea käsittää, vaikka paljon on Herra vii-
sautta antanutkin. Mutta silti jatkuu luentojeni teko, puheet ja kirjoitukset ja yhteyksien pidot – ja
Jumalan ihmetyöt. Näin on. On niin kauan kuin Herra suo. Ja olenhan jo edes vähän hengissä.

*”...Olemme lähellä kuolemaa mutta silti elossa, pahoinpideltyjä mutta yhä hengissä, murheelli-
sia mutta aina iloisia. Olemme köyhiä, mutta teemme monia rikkaiksi; meillä ei ole mitään, mutta
omistamme kaiken.”* (2. Kor. 6:9,10).

*”Jumalan avulla olen kuitenkin selvinnyt tähän päivään asti ja voin nytkin täyttää todistajan teh-
tävääni, puhua sekä ylhäisille että alhaisille. Minä puhun vain siitä, minkä profeetat ja Mooses ovat
ennustaneet tapahtuvan, en mistään muusta”* (Ap. t. 26:22).

*”Minä kiitän Herraamme Kristusta Jeesusta, joka on antanut minulle voimaa. Kiitän häntä siitä,
että hän katsoi minut luotettavaksi ja otti minut palvelukseensa”.* (1. Tim. 1:12).

*”Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisau-
della, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi”* (1. Kor. 1:17).

Mutta kuitenkin: *”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman ole-
van peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme”* (2. Kor. 4:7).

Olkoon kiitos ja ylistys Herralle hänen ihmeellisistä teoistansa!

Sievissä 4.8.2016

Veli Tuomi